

[Socialministeren.]

Hovedfejlen her er den, at forskellige af disse Refusionsregler, altsaa Regler om Udgifternes Fordeling mellem Kommunerne og mellem Kommunerne og Staten, ikke retter sig efter Hjælpens Art eller Trangens Beskaffenhed, men efter, hvilken Institution der yder Hjælpen, hvilket er saa meget mere uheldigt, som de samme Arter af Trang samtidig kan afhjælpes af flere forskellige Institutioner. At dette med Nødvendighed maa føre til kommunal Spekulation i de gunstigst mulige Refusionsregler, siger sig selv, og at Fristelsen til denne Spekulation vil stige med Udgifternes Størrelse og med Kommunens Lidenhed, er lige saa sikkert. Betragter man f. Eks. Forholdet mellem Fattighjælp og Hjælpekassehjælp, mellem Fattigvæsen og Hjælpekasse, gaar Refusionsregelen i første Tilfælde, altsaa Fattighjælp, ud paa, at Opholdskommunen skal bære en Fjerdedel og Forsørgelseskommunen tre Fjerdedele af Hjælpen, medens Forholdet med Hensyn til Hjælpekassehjælp er saaledes, at Opholdskommunen ikke faar noget refunderet fra Forsørgelseskommunen, men kan vente at faa en mindre Refusion fra Statskassen. Saa siger Lovordene, altsaa i disse Love: værdige trængende skal have Hjælp af Hjælpekassen, uanset hvor de er forsørgelsesberettigede, uværdige trængende skal have Fattighjælp, uanset hvor de er forsørgelsesberettigede, men gaar man om i de samme Loves Udgiftsregler, i Refusionssystemet, siger de, det vil sige Kommunernes økonomiske Interesser, noget ganske andet end Loven i øvrigt. Thi de siger: ogsaa de uværdige trængende bør have Hjælpekassehjælp, hvis de er forsørgelsesberettigede her i Kommunen; og de værdige trængende bør have Fattighjælp, hvis de ikke er forsørgelsesberettigede her i Kommunen, for saa faar vi tre Fjerdedele andetsteds fra. Det betaler sig, og Kommunen er desværre fattig. Det er jo et overmaade tiltalende Resultat, naar man samtidig tager i Betragtning, at Lovgivningsmagten har lagt hele den moralske Skyld for disse Inkonsekvenser over paa den enkelte trængende, som er blevet nødt til at modtage Fattighjælp.

I øvrigt vil ganske tilsvarende Forhold

komme frem i Forholdet Fattighjælp overfor Aldersrente, overfor Underholdsbidrag til Børn og ikke mindst mellem Fattigvæsen og Vægeraadsgifter. Desværre tillader Tiden ikke en nærmere Illustration heraf, men en saadan findes i „Fremtidens Forsørgelsesvæsen“, 1ste Del, Kapitel 20 med flere — det tager flere Kapitler. Men ligesom de gældende Love altsaa medfører en saare indviklet Administration med et stort Fortolkningsmaskineri og en omfattende Korrespondance samt det uretfærdige, inhumane og uforstaaelige Refusionssystem, saaledes medfører dette sidste System, hvor alle Former for Udgiftsfordeling bragt i Anvendelse, tillige et uforholdsmæssigt Bogholderi og Regnskabsvæsen, et indfiltret System af Regnskabsposter, en lang Række af Ind- og Udbetalinger, ofte mellem de samme Kommuner.

Dertil kommer endelig endnu een grov Fejl. Hele Systemet med at faa alle til kommunal Forsorg henviste knyttet til en Forsørgelseskommune betyder efter Omstændighederne en blodig Uretfærdighed overfor de i Forvejen fattige Kommuner, uden at disse har den mindste Indflydelse derpaa. Selv den fattigste Landkommune maa finde sig i at bære tre Fjerdedele af en saa betydelig og omfattende Hjælp som Forsørgelse af sindssyge og aandssvage paa Livstid, skønt denne Forsørgelse efter sin Karakter dog ikke kan være nogen kommunal Opgave. Den fattigste Landkommune maa finde sig i at bære de fulde Udgifter til Alimentationsbidrag, som en Mand, hvis Moder har opholdt sig i denne Kommune Ti-Maanedersdagen før hans Fødsel, paadrager sig Livet igennem. Og saa er Forholdet det, at alle disse Forsørgere maaske ikke har haft den fjerneste personlige Tilknytning til denne Forsørgelseskommune. At fattige Landkommuner under disse Omstændigheder ikke altid kan blive nogen særlig velvillig stemt Bedstemoder overfor de Børn, det gælder om at forsørge, vil man kunne forstaa, hvor uskyldige Børnebørnene end er deri, for den gældende Ordning trykker de fattigste Kommuner, særlig de jydsk Landkommuner trykker den, i Knæ trykker den dem, tidt til Fordel for de rige Udflytterkommuner ved Byerne. Det vil fremgaa nærmere